

JENS BLENDSTRUP

Agatha og kvindeomstyrteren mr. Curt

Så skal vi til det. Den her frygtelige kløen mellem to ben og to arme midt i det her liv, der udfolder sig mellem 0 og 100 år på en jord, der roterer om en akse i evighed.

Hun tager de sorte trusser på. Og sin nye BH. Byens busser drøner i rene retninger, og bilerne samler sig langsomt og fornøftigt i parkeringshusene. Hun reder sit lange sorte hår og plukker sine øjenbryn og hvisker sit navn til spejlet. Agatha. Agatha. Agatha. Oh my good Agatha how delicious you look. Skraldebilerne fyldes i det stille forstads kvarter. Ingen alarmer hylér. Kurserne ligger stabilt på børsen. Og aviserne bliver trykt på groft papir. Hun vælger den korte nederdel og kører. En genbo dytter. En fugl fløjter. En lille dreng løber over gaden, men hun har set ham. Små børn med skoletasker, smiler hun. Små børn. Hun er pænt gift. Men stadig smuk. Hun er gift på en måde, så hendes skønhed ikke er blevet stækket. Eller også er det fordi hun er varmblodig, og det brænder igennem hendes ægteskab. På en måde ville hun gerne sænke sit ansigt i sensuelle folder, men noget afholder hende fra det. På en måde ville hun gerne læne sig forover bare for at læne sig forover, så man kunne se. Men hun gør det ikke. Hun er smuk, og dagen er smuk.

Hun parkerer og går op og finder toilettet. Bare lige pudre lidt og ja bare lige slappe af inden turen op med alle de fremmede blikke. Agatha hvisker hun. Agatha din lille dame. You little Wife.

Elevatoren stopper på alle etager. Hun tager altid nummer 3 fra højre. Ikke fordi der er noget overtroisk i det, men fordi den har den bedste lyd. Og fordi den som regel er fyldt med folk, hun ikke kender og ham. Curiosity Agatha. 1st floor. Ground level. Folk står i deres egne tanker. Side om side med hinanden og andre elevatorer. Trætte og veludhvilede og rustne i en eneste klump. Huskede jeg nu at låse bilen. Tog jeg nu det papir med. Flyttede jeg på stenen ude i haven, som jeg skal for at sikre mig mod skæbnen. Bad jeg nu til Gud og Allah nok i denne weekend. Flygtige øjne og bittesmå smil. Troende mennesker og grimme mennesker, krogede herrer i cottoncoats, folk med kønsorganer og de her smukke damer.

– Miss Penny?

– Ja...?

– Vi kender vist ikke hinanden. Men du er ansat hos Meirs oppe på 107ende ikke?

– Hvor ved du det fra?

– Det står på dit skilt.

– Skilt? Nå ja, hvor er jeg dum...

– Undskyld...men – han tager sig i det.

Agatha smiler. Men kun et kort øjeblik. Verden er verden, og storbyen er storbyen, og børnene er 3 og 4 år. Og drifter er drifter. Og pligter er pligter. Og det er ikke alle signaler, der handler om sex. Manden smiler igen. Men kun lidt. Kun det nødvendige. Kun lige høfligt nok. Opad går det. Langsomt. Men op ad 32. floor.

– Er du ikke sekretær for Mr. Meir?

– Jo, kender du Mr. Meir?

– Ikke rigtigt. Men han er skam en dygtig mand.

– Ja, Mr. Meir er vældig dygtig, det er han.

– Det er en solid virksomhed med solide ansatte.

– Ja... Hjertebanken. Hjertebanken. Hvorfor nu det Agatha?! Hvorfor ikke? Små lynhurtige blikke. Halsen rødmer. Det er jo ham. Længere op. Langsomt længere op. Elevatoren stopper på 64. Folk strømmer ind. Flyt dig Agatha. Ryk dig væk. Væk fra ham. Sådan ja. Det var godt. Han ser på hende. Prøver at fange hendes opmærksomhed. Hun er allerede blevet køligere. Men han giver ikke op. Han smiler imødekommende og prøver at komme tættere på.

– Det er utroligt så mange, der er med sådan en elevator hvad?

– Ja, svarer hun. Og ser væk. Lykkelig gift. Lykkelig som kun nygifte kan være det. Men hun er ikke nygift. Hun er ganske enkelt bare lykkelig. Ja ligefrem rund af lykke og opmærksomhed. Hun er simpelthen fuldkommen totalt lykkelig. Agatha you happy bitch.

– Sig mig engang... Mere når han ikke at sige. For folk strømmer ind. En tyk mand med tykke briller og brillantine maser sig ind i hjørnet

– Undskyld mig undskyld mig, maser han. Må jeg liige klemme mig ind her tak.

Elevatoren kører og kører. Kling bing. Kling bing. Så er det 72. En dame med en hund, og 8 nye ansigter fra det asiatiske luftfartsselskab på 87ende etage. Og så er udsynet spærret. De kan ikke se hinanden. Opad går det. Kling bing. Kling bing.

– Undskyld... ja tak... undskyld, må jeg liige have lov, maser den tykke mand. Kling bing. Elevatoren er proppet nu. Der lugter af sved i parfume. Af sved, der er pakket ind i parfume, der er bygget til at holde en hel dag. Og strøm. Og fugtige overbetrykkede, overbefamlede knapper. Hun er lykkelig gift. Hun er så lykkelig gift, at det halve kan være nok. Hun tænker på huset. På det nye gulv. Og på det nye køleskab, som selv kan regne ud, når det skal fyldes. Det er så utroligt, hvad man kan få i den moderne verden til at stabilisere hele lortet med. Men noget har forrådt hende. Noget har ophidset en elektromotor inden i hendes køn. Og hendes trusser er våde. Hendes trusser drypper. Og hendes safter er en slags lava, der ætser fornuften og alt. Men hun vil ikke ha det. Hun VIL IKKE ha det. Agatha, you little shiny devil.

Et eller andet sted mellem disse 30 blege ansigter er han. Ligenu er han usynlig. Men han er der et sted. Han er der et sted. Og han vokser hele tiden. Der er noget, som trykker sig mod hendes bagdel med faste intervaller. Er det ikke hans hånd, hun kan føle der på den ene balle. Og er den ikke på en eller anden måde plantet der med vilje. Brysterne strammer. Men hun tør ikke vende sig. Hun tør ganske enkelt ikke vende sig. For hun vil ikke ha det. Hun kan ikke ha det. Der må være grænser for folks instinkter. Smæk ham en. Sløb ham i retten. The trial is set for the case of pervert mr. Curt and the honest Mrs Agatha Penny. Men hånden ælter

og ælter. Og smilet breder sig på hendes læber. Det kan kun være ham. Og folk kigger. Men hun kan ikke lade være. Så lad ham da åbne for den kjole mand. Så lad dog manden, Agatha, så lad dog mr. Curt slippe slaberten løs, så lad dog businessbarnet. Så lad dog manden tage for sig af retterne i din 7 menuers kina-kusse-grill. Så lad dog manden! Og hun er klar nu. Hun er så klar, at ægteskabet er ægteskabet, og dørene kan smække lige så tosset de vil og skide være med det.

Kling bing. 76. floor. Der bliver langsomt færre folk. Forsigtigt vender hun sig om. Hænderne flytter sig forsigtigt. Så gør det da, din usling. Så tag mig da, din sjældne dræber. Så gør mig da ulykkelig og utro, men stil min sult, for helvede. Agatha you little whore from Ibiza.

Men det var bare en paraply. Det var slet ikke nogens hænder?! Det var bare en forpulet kold metalgenstand til at holde regnen væk med. Og hvor er manden i det hele taget henne. Fortvivlet ser hun sig omkring. Hvor fanden er manden henne?! Hvorfor forsvinder han altid, når du endelig er plukkemoden. Hvordan kan man være så dum? Men det er din egen skyld Agatha. Du flytter dig altid væk fra ham. Hvorfor flyttede du dig. Hvorfor flyttede du dig, din lede sæk. Hvorfor?! 77. floor. 78. Flere indere. Flere svenskere. Flere folk fra Uruguay. Det er sgu da for trist. Agatha bider sig i læben. Hvorfor er du så dum. Hvorfor er du altid så hamrende rigtig og menneskelig og glatbarberet hvad? Kling bing. Kling bing. 79. floor. 83. Flere indere. 87. Flere tyskere. Men så. En pludselig fod i døren.

– Vent. Jeg skal med her!

Forpustet og med åbenstående skjorte kommer han ind. Håret mørkt. Øjnene vilde. Munden bred og bukserne underligt åbne. Det er Curt.

– Mrs. Penny?

– Fuck fuck fuck, det er ham.

– Miss Penny?

– Fuck fuck fuck, det er ham!

– Ja...

Fuck fuck fuck, det er hanhunden fra 1. sal, der er brudt gennem alle grænser og står og slikker sig om munden!

– Agatha?

– Ja?

Det er ham. Slaberten. Pikfontainen. Mandedyret. Kvindeomstyrteren. Ham der er så høflig konstant at gentage sit åndsvage navn.

– Curt Berner.

– Hvem siger du?

– Æh, mit navn er Curt Berner!

Ah det spil. Det åndssvage spil. De sætninger, der hele tiden skal gentages og gentages, men som smager mere og mere af seng og rejsning og åben mund, der gerne vil forkæles med olie fra undergrunden og så videre...

– My name is Curt Berner!

– Ja? Siger hun. Javel ja.

Curt smiler. Og reder sit hår væk fra panden og kysser hende blidt og presser hende ind i hjørnet, som stadig lugter af den fede mands brillantinehår og hans und-

skyld undskyld, jeg lige maser mig forbi jeres smæk-liderlige gulgrønne aura. Kom så Curt, sig det så til mig, så vi kan komme sammen.

– Vi kender vist ikke hinanden. Men du er ansat hos Meirs oppe på 107ende ikke, siger Curt.

– Det kan du bande på jeg er din sindssyge stodder! Og så ler de fuldkommen hjer-teskærende. Og inderne griner, og folkene fra Uruguay hviner. Og svenskerne træk-ker sig utilpassé tilbage.

– Jeg stod egentlig af. Men så tog jeg trapperne op, hvisker Curt, med hendes bry-ster i hånden.

– Ja...

– Jeg var egentlig vred og fornærmet og rundt på gulvet, men så tog jeg trapperne op.

– Ja...

– Nu har jeg forfulgt dig i 2 år og 30 dage, mrs. Penny, det kan vi ikke blive ved med, vel mrs. Penny? Siger Curt og lader hendes hænder komme ned til sin gylp og ind under gylpen og ind i alt det varme, hvor væsnet er vågnet for længst.

– Nej.

– Det ender jo galt en dag Mrs Penny?

– Ja.

– Det ender jo med, at vi må søge ud i en busk på Manhatten og tvinge vores sunde fornufft i knæ Mrs Penny...

– Ja...

– Og gennemkneppe hinanden.

– Og gennemkneppe hinanden, gentager Agatha, og tilføjer et gudskelov.

– Men nu må vi nøjes med elevatoren op til 107ende, Agatha, hvad siger du til det?

– Ja, så må jeg hellere komme ned på knæ, hvisker Agatha.

– Og så må jeg hellere hæve mit lem og løfte din kjole og synke så dybt jeg kan Agatha, ned i smudset, hvaba?

– Ja, så må du hellere støde til så godt du kan, mens alle folk kigger mr. Curt. Mens alle folk kigger, Agatha. Og Curt har en kæmpe pik, og Agatha har en sugende kusse. Og Curt kan tælle til hundrede, uden han kommer. Og Agatha kan glide frem og tilbage og frem og tilbage uden at glide ud af takt. Og de gør det med mægtige lyde som store sunde skælvende dådyr, bambi-basser og sumpskildpadder, der bare ikke gider mere miskmask. Og drifter er drifter. Og elevatoren kører så langsomt så langsomt, opad og opad i World Trade Center. Og der er ingen konsekvenser for dem. Men der er masser af konsekvenser for resten af verden.